

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Milanem Tauberem ve věci

žalobce: **M. B.**, narozen XXX
státní příslušnost Ukrajina
bytem XXX
zastoupen advokátem Mgr. Vladimírem Holcem
sídlem Vinohradská 2133/138, Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha

**o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti
o dočasnou ochranu ze dne 13. 4. 2026, zaevidované pod sp. zn. OAM-387803/DO-2026,**

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 13. 4. 2026 jeho žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod sp. zn. OAM-387803/DO-2026, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.

- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobce o dočasnou ochranu ze dne 13. 4. 2026, zaevidované pod sp. zn. OAM-387803/DO-2026.
- III. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 12 270 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Vladimíra Holce, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, kterým mělo být vrácení jeho žádosti o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelné. Tvrdí, že tímto postupem byl přímo zkrácen na svých právech, neboť mu bylo znemožněno podat žádost o dočasnou ochranu a domoci se jejího posouzení. Podle jeho názoru představuje nepřijetí žádosti zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., přičemž i přes zákonnou výluku soudního přezkumu je přezkum v dané věci přípustný, neboť tato výluka odporuje právu Evropské unie a právu na soudní ochranu.
2. Žalobce uvádí, že v důsledku ozbrojeného konfliktu na Ukrajině opustil svou vlast a byla mu poskytnuta dočasná ochrana v Polsku. Tuto ochranu však následně ukončil a ke dni podání žádosti v České republice již nebyl držitelem dočasné ochrany v žádném jiném členském státě. Dne 13. 4. 2026 proto podal u žalovaného žádost o udělení dočasné ochrany na území České republiky. Žalovaný však tuto žádost odmítl přijmout a vrátil ji s odůvodněním, že je nepřijatelná, neboť žalobce je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie.
3. Žalobce dále uvádí, že pracovníci žalovaného si byli vědomi existence judikatury správních soudů, podle níž je takový postup nezákonný, nicméně odkázali na interní pokyny, které jim ukládají žádosti tohoto typu vracet. Zároveň žalobci sdělili, že se má ochrany svých práv domáhat soudní cestou. Podle žalobce tak došlo k přímému zásahu do jeho práv, zejména práva na poskytnutí dočasné ochrany a práva na spravedlivý proces.
4. Nezákonnost zásahu žalobce spadá v nesprávném použití § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „Lex Ukrajina“), který je podle jeho názoru v rozporu s právem Evropské unie. Namítá, že uvedené ustanovení nepřípustně rozšiřuje důvody nepřijatelnosti žádosti nad rámec směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“) a prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice o dočasné ochraně, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „Prováděcí rozhodnutí č. 1“). Zdůrazňuje, že z unijního práva vyplývá právo osob požívajících dočasnou ochranu přesunout se do jiného členského státu a požádat tam o ochranu, přičemž členské státy nejsou oprávněny toto právo omezit.

5. Žalobce dále namítá, že oznámení Ministerstva vnitra o riziku vyčerpání kapacit nemůže samo o sobě založit nepřijatelnost žádosti, neboť jde pouze o politický akt bez schopnosti omezit přímo aplikovatelná práva vyplývající z unijního práva. Podle jeho názoru je proto ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina neaplikovatelné a postup žalovaného, který se o něj opírá, nezákonný. Nadto zdůrazňuje, že ani při jazykovém výkladu tohoto ustanovení nebyly v jeho případě splněny podmínky nepřijatelnosti, jelikož ke dni podání žádosti již nebyl držitelem dočasné ochrany v jiném státě.
6. Závěrem žalobce navrhuje, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající ve vrácení jeho žádosti o dočasnou ochranu byl nezákonný, zakázal žalovanému v tomto postupu pokračovat a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti, jakož i přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že postupoval v plném souladu se zákonem, když žádost žalobce o udělení dočasné ochrany vyhodnotil jako nepřijatelnou a vrátil ji. Nezákonnost zásahu žalobce spatřuje podle žalovaného paradoxně v tom, že správní orgán aplikoval relevantní ustanovení Legis Ukrajina, konkrétně § 5 odst. 1 písm. f), na skutkový stav, který tomuto ustanovení odpovídá.
8. Žalovaný vychází ze skutkového zjištění, že žalobce již dříve získal oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v Polské republice, což považuje za nesporné. Tuto skutečnost dokládá i evidence v mezinárodní platformě pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany, kde je žalobce veden jako bývalý držitel této ochrany. Podle žalovaného je přitom pro naplnění důvodu nepřijatelnosti rozhodující samotný fakt, že dočasná ochrana byla v jiném členském státě udělena, nikoli to, zda je nadále platná.
9. Žalovaný dále argumentuje, že právní úprava výslovně stanoví nepřijatelnost žádosti v případě, kdy žadatel je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě, a to poté, co bylo Evropské komisi oznámeno riziko vyčerpání kapacit. Takové oznámení bylo podle žalovaného učiněno dne 25. 8. 2025, čímž byla zákonná podmínka splněna. Za této situace žalovaný neměl jinou možnost, než žádost žalobce jako nepřijatelnou posoudit.
10. Pokud jde o námitku rozporu vnitrostátní právní úpravy s právem Evropské unie, žalovaný připouští existenci judikatury správních soudů, která tento rozpor dovozuje, avšak zdůrazňuje, že otázka není dosud jednoznačně vyřešena na úrovni Soudního dvora Evropské unie. Podle jeho názoru nelze bez dalšího dospět k závěru o neaplikovatelnosti § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina, neboť Soudní dvůr EU se k této otázce výslovně nevyjádřil a z jeho rozhodovací praxe naopak plyne, že členské státy mohou při rozhodování o žádosti zohlednit, zda žadatel již získal dočasnou ochranu v jiném státě.
11. Z tohoto důvodu žalovaný navrhuje, aby soud zvážil položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, která by vyjasnila, zda unijní právo brání vnitrostátní úpravě umožňující odmítnout žádost o dočasnou ochranu podanou osobou, která již takové oprávnění v minulosti získala v jiném členském státě.
12. Současně žalovaný rozvádí vlastní výklad unijní právní úpravy, podle něhož z ní nevyplývá právo osob již požívajících dočasnou ochranu v jednom členském státě získat stejné oprávnění v jiném členském státě na základě vlastní volby. Směrnice o dočasné ochraně podle něj takové právo nezakotvuje a počítá pouze s omezenými případy přesunu, zejména v rámci sjednocení

rodiny či koordinovaného relokačního mechanismu. Skutečnost, že členské státy dohodou neaplikují čl. 11 této směrnice, podle žalovaného nezakládá jednotlivcům právo na tzv. sekundární pohyb, ale pouze upravuje vztahy mezi státy.

13. Na podporu své argumentace žalovaný odkazuje rovněž na prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (dále jen „Prováděcí rozhodnutí č. 2“), jehož recitály podle něj potvrzují, že osoba může požívat práv plynoucích z dočasné ochrany pouze v jednom členském státě, a že členské státy mají žádosti o udělení tohoto oprávnění v jiném státě zamítnout, pokud již bylo uděleno jinde. Tato skutečnost má svědčit o tom, že unijní právo neukládá povinnost vydat nové povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany osobě, která jej již získala v jiném členském státě.
14. S ohledem na uvedené žalovaný uzavírá, že jeho postup byl zákonný a že nedošlo k žádnému nezákonnému zásahu do práv žalobce. Navrhuje proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy v žalobcem i žalovaným doložených písemnostech, které byly oběma stranám předem známy, a nebylo navrženo provedení dalších důkazních prostředků.
17. Úvodem soud uvádí, že žaloba v této věci je přípustná, jelikož SDEU ve věci *Krasiliva* dovodil, že čl. 47 Listiny základních práv EU vyžaduje, aby osoba žádající o dočasnou ochranu ve smyslu směrnice o dočasné ochraně měla přístup k účinné soudní ochraně. V kontextu řečeného je tudíž § 5 odst. 2 Legis Ukrajina rozporný s čl. 47 Listiny základních práv EU, soud proto neaplikoval soudní výluky dle uvedeného ustanovení.
18. Žaloba je důvodná.
19. Podle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina *Ministerstvo vnitra* zašle *Evropské komisi* oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládnutí následků plynoucích z břemenného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejní *Ministerstvo vnitra* na svých internetových stránkách.
20. Podle § 5 odst. 1 Legis Ukrajina *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže*
 - c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,*
 - d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,*
 - f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.*
21. Podle čl. 25 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy přijímají osoby oprávněné požadovat dočasnou ochranu v duchu solidarity Společenství. Vyjádří číselně nebo v obecných rysech, jaká je jejich kapacita pro přijetí těchto osob. Tyto informace se zařadí do rozhodnutí Rady uvedeného v článku 5. Po přijetí tohoto rozhodnutí mohou členské státy prostřednictvím oznámení Radě a Komisi oznámit další kapacity pro přijetí. Tyto informace se bez prodlení předají UNHCR.
22. Podle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně, pokud počet osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu překročí v důsledku náhlého a břemenného přílivu kapacitu pro přijetí uvedenou v odstavci 1, posoudí Rada neprodleně situaci a přijme vhodná opatření včetně doporučení, aby daným členským státům byla poskytnuta další pomoc.
23. Soud přisvědčuje žalobci, že § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina je rozporný s právem EU, shodně jako je tomu v případě písm. c) a d) téhož odstavce. Jelikož závěry soudu vycházejí

z judikatury Nejvyššího správního soudu k § 5 odst. 1 písm. c) a d) Legis Ukrajina, soud nejprve uvede argumentaci s tím související a následně se vyjádří k dotčené novele Legis Ukrajina.

24. SDEU se sice ve věci *Krasiliva* explicitně nezabýval otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, tj. případem, kdy žadatel již disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU, na uvedené rozhodnutí SDEU ovšem navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42 a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42. Z nich vyplývá, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina je rozporný s právem EU. Žádost je nutné ve správním řízení projednat věcně, přičemž žadateli, který již disponuje dočasnou ochranou či jiným dlouhodobým pobytovým oprávněním v členské zemi EU, je nutné umožnit nechat si existující dočasnou či mezinárodní ochranu zneplatnit. Učiní-li tak, bude mu udělena dočasná ochrana, v opačném případě bude jeho žádost zamítnuta.
25. Výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že mají-li osoby dle čl. 2 odst. 1 Prováděcího rozhodnutí č. 1 právo zvolit si hostitelský členský stát, a nebude-li současně vůči nim uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, pak z toho vyplývá rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU, jinak by výlučka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl.
26. Závěry Nejvyššího správního soudu přitom nejsou rozporné se smyslem a účelem směrnice o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně sice blíže neupravuje případy druhotného pohybu mimo čl. 15 a 26, to ovšem neznamená, že by druhotný pohyb sama zakazovala. Aplikace přerozdělovacího mechanismu dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně ani v případě možnosti volného výběru členského státu pro účely druhotného pohybu přitom není omezena, když aplikace daného mechanismu je na základě čl. 26 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně beztak odvislá od souhlasu dotčených přemísťovaných osob – uvedené ustanovení by postrádalo smysl, pouze pokud by čl. 26 směrnice o dočasné ochraně bylo možné aplikovat i bez souhlasu přemísťovaných osob, protože ty by se v takovém případě mohly vrátit nazpět. Článek 15 směrnice o dočasné ochraně sice při otevření možnosti druhotného pohybu není příliš potřebný, je ale nutné zohlednit, že se jedná o obecný minimální standard. Prováděcí rozhodnutí č. 1 i Prováděcí rozhodnutí č. 2 se nadto k druhotnému pohybu držitelů dočasné ochrany vyjádřila v tom smyslu, že je na základě dohody států vyloučena aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně – uvedený postup fakticky a v souladu s čl. 11 směrnice o dočasné ochraně prakticky vyprázdnil povinné slučování rodin dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, protože generální výlučka jakékoliv aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má za faktický následek nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž legálně.
27. Na výše uvedeném nic nemění ani upravené recitály Prováděcího rozhodnutí č. 2, konkrétně recitály (5) a (6).
28. Podle recitálu (5) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[v] souvislosti s aktivací směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice {směrnice 2001/55/ES} na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přesouvají bez

povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak“.

29. Podle recitálu (6) Provděcího rozhodnutí č. 2 „[s] ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě“.
30. Recitály sice upřesňují, jak by mělo být Provděcí rozhodnutí č. 1 interpretováno, nijak ale výslovně nezakotvují, že by jednou udělená dočasná ochrana automaticky znamenala zákaz poskytnutí dočasné ochrany v jiném členském státě. Recitál (6) lze totiž interpretovat bez problému tak, že se tím aprobejše již SDEU přijatý závěr ve věci *Krasiliva*, že členské státy mohou odeprít dočasnou ochranu u osoby, která již disponuje dočasnou ochranou v jiném členském státě, přičemž se takto udělené dočasně ochrany nehodlá vzdát. Recitál (5) pak upřesňuje, že se výluka aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nevztahuje na osoby, které požívají dočasně ochrany v jiném členském státě, přičemž se bez povolení přesouvají na území jiného členského státu, což lze interpretovat tak, že se výluka čl. 11 nevztahuje na osoby, které požívají dočasnou ochranu v jednom členském státě, ale snaží se fakticky pobývat ve druhém členském státě. Ani v jednom recitálu se tudíž neřeší explicitně situace, které ovšem jsou primárním průvodním jevem druhotných pohybů v ČR – tj. situace, kdy ukrajinský uprchlík již nepožívá výhod plynoucích z dočasné ochrany v určitém členském státě, protože se této ochrany vzdal, či mu byla ukončena jinak, načež si požádá o udělení dočasné ochrany v ČR. Shora popsané situace se explicitně vyjadřují pouze k případům, které ovšem již dle judikatury SDEU i Nejvyššího správního soudu nebyly dovolené – tj. případy, kdy ukrajinský uprchlík se domáhá získání dočasné ochrany souběžně ve větším počtu členských států.
31. Z Provděcího rozhodnutí č. 2 ani z Legis Ukrajina tudíž nevyplývá, že ukrajinský uprchlík, který požádal o dočasnou ochranu v určitém členském státě EU, již může nadále úspěšně čerpat dočasnou ochranu výlučně v tomto členském státě. Byť žalovaný takto konstantně interpretuje § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, v rámci soudního přezkumu je mu tato interpretace opakovaně vytýkána jako vadná.
32. Soud konstatuje, že důvod pro vrácení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dle § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina představuje sloučení a reformulaci důvodů dle písmen c) a d) téhož odstavce, přičemž vede ke stejným důsledkům pro žadatele o dočasnou ochranu. Jediná změna spočívá v tom, že možnosti aplikovat tento postup má předcházet oznámení žalovaného dle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina určené Evropské komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob.
33. Soudu ovšem není zřejmé, proč by takové oznámení mělo mít vliv na judikaturou dovozené závěry o možnosti druhotného pohybu držitelů dočasné ochrany. Nejvyšší správní soud tuto možnost dovodil z čl. 2 odst. 1 Provděcího rozhodnutí č. 1 a současného vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Na tom se nic nezměnilo, změnila se pouze vnitrostátní úprava, která však musí být v souladu s právem EU.

34. Oznámení dle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina určené Evropské komisi se svou povahou blíží oznámení dle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. Jde o žádost členského státu o pomoc, která má být zajištěna prostřednictvím či ve spolupráci s orgány EU – je tedy politickým aktem, z něhož nelze dovozovat legislativní důsledky (překonání judikatorních závěrů), tj. ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb. Rozdíl obou citovaných právních úprav pak spočívá v zásadě jen v tom, že § 3 odst. 3 Legis Ukrajina hovoří o riziku vyčerpání kapacit, zatímco čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně až o překročení kapacit.
35. Z pohledu soudu tak § 3 odst. 3 Legis Ukrajina představuje zakotvení institutu, který už v právu EU existuje, ovšem způsobem, jenž je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně – ze směrnice o dočasné ochraně neplyne, že by oznámení členského státu o tom, že byla překročena jeho kapacita pro přijetí osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu, mělo jakékoli důsledky pro žadatele o dočasnou ochranu. V případě § 3 odst. 3 Legis Ukrajina ani nedošlo k překročení kapacity, pouze to hrozí, jedná se tedy o méně závažný stav, než předvídá směrnice o dočasné ochraně.
36. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina je nadto zjevně diskriminační, neboť se má týkat selektivně jen těch žadatelů, kteří se dožadují svého práva druhotného pohybu.
37. Měl-li tedy zákonodárce v úmyslu překonat závěry judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. stenoprotokol 140. schůze PSP ČR ze dne 29. 5. 2025, pozměňovací návrh poslance Petra Letochy), pak k tomu z výše uvedených důvodů tímto způsobem dojít nemohlo.
38. V této souvislosti se proto soud rozhodl nepodat předběžnou otázku ke SDEU, protože shora uvedený výklad obou prováděcích rozhodnutí a směrnice o dočasné ochraně shledal konformním s evropským právem a dle soudu se po rozhodnutí SDEU ve věci *Krasiliva* jedná o *acte éclairé*.
39. Žalovaný tudíž v této věci nepostupoval v souladu s právem, jak bylo vyloženo ve shora citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, která je plně aplikovatelná i na § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina. Nejvyšší správní soud dovodil, že druhotný pohyb osob ve smyslu § 3 Legis Ukrajina je přípustný za podmínky, že takové osoby nepožívají ve stejný moment dočasné či mezinárodní ochrany ve více než jednom členském státě EU, a že o žádosti o dočasnou ochranu je nutné vést řádné správní řízení. Jelikož tyto závěry nezpochybňuje ani přijaté Prováděcí rozhodnutí č. 2, pak na žalobce nelze vztáhnout ani § 5 odst. 1 písm. f) Legis Ukrajina.
40. Koneckonců již i Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě čl. 2 odst. 1 Prováděcího rozhodnutí č. 1, která žádá o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v ČR, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 3 odst. 3 Legis Ukrajina, ve znění účinném od 3. 9. 2025, z toho důvodu, že této osobě je nebo bylo uděleno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany také v jiném členském státě EU (rozsudek ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-18). Na odůvodnění citovaného rozsudku, obdobné tomu podanému shora, zdejší soud rovněž odkazuje.
41. Na uvedeném závěru soudu nemění nic žalovaným dodané rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory ze dne 14. 11. 2025, sp. zn. 103.1/25-350-20251490/LiS, které

žalovaný dodal soudu a na němž ilustruje řádnost svého postupu. Byť se uvedené rozhodnutí může věcně shodovat s postupem žalovaného, žalovaný nijak nedokládá, že by se jednalo o konstantní a soudně aprobovanou správní praxi v Německu. Žalovaný dodal pouze jedno izolované správní rozhodnutí, u něhož nadto není zřejmé, zda nebylo německými správními soudy (resp. nadřízenými správními orgány) zrušeno. Uvedené rozhodnutí tak má jen mizivou relevanci pro posouzení interpretace a aplikace obou prováděcích rozhodnutí i směrnice o dočasné ochraně, a to tím spíše, že k těmto otázkám existuje shora citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu.

42. Ze stejných důvodů jako v případě shora zmíněného německého správního rozhodnutí není relevantní odkaz na rozhodnutí irského Ministerstva spravedlnosti, vnitra a migrace ze dne 21. 10. 2025. Uvedené rozhodnutí uvádí, že se dočasná ochrana nepřiznává žadateli z toho důvodu, že již dočasnou ochranu obdržel od ČR, z rozhodnutí ovšem není nijak zřejmé, zda se jedná o soudně aprobovanou správní praxi, ani není patrný skutkový stav uvedené věci – např. zda v období vydání rozhodnutí žadatel měl aktivní dočasnou ochranu v ČR. Odkaz tak není bez dalšího právně ani skutkově relevantní pro zde řešenou věc.
43. Po případném seznání, že žalobce v současnosti stále disponuje dočasnou ochranou v Polsku, měl žalovaný ověřit, zda Polsko nespojuje s přiznáním dočasné ochrany v jiném státě EU *ex lege* zánik dočasné ochrany v Polsku analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, a pokud by tomu tak nebylo, pak žalobce poučit o možnosti zneplatnění své případně existující dočasné ochrany v Polsku, jelikož není v souladu s právními předpisy možné souběžně požívat dočasnou ochranu ve více státech EU. Protože tak žalovaný neučinil, postupoval v této věci nezákonně. Zároveň soud dodává, že u takového ověření se nelze bez dalšího spoléhat na evidenci v systému TPD, u které není dán princip materiální publicity.
44. S ohledem na to, že soud rozhodl tímto rozsudkem ve věci samé, stalo se bezpředmětným rozhodovat o návrhu žalobce na vydání předběžného opatření.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň soud zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování práva žalobce na podání žádosti o dočasnou ochranu a obnovil stav před označením žádosti žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelné.
46. Žalovaný je povinen v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu ověřit, zda žalobce disponuje dočasnou či jinou mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která zároveň v daném hostitelském státě nezanikne *ex lege* analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina. Pokud žalobce nebude disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiné členské zemi EU, pak musí žalovaný vyhovět jeho žádosti o dočasnou ochranu. Jestliže naopak bude žalobce disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která nebude způsobilá zaniknout postupem analogickým k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, pak žalobce náležitě poučí o jeho právu nechat si dočasnou či mezinárodní ochranu v dané hostitelské zemi zneplatnit a o případných důsledcích pro přiznání dočasné ochrany v ČR, pokud by tak žalobce neučinil.
47. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce,

kterému náleží náhrada nákladů zastoupení advokátem. Ta je stanovena dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovena dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, ve výši 450 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba). Součástí nákladů řízení je daň z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést, a to ve výši 2 130 Kč. Celkem náklady řízení činí 12 270 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. června 2026

Milan Tauber v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.